

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kuudes jaosto)
3 päivänä heinäkuuta 1997 *

Asiassa C-269/95,

jonka Oberlandesgericht München (Saksa) on saattanut tuomioistuimen toimival-
lasta ja tuomioiden täytäntöönpanosta yksityisoikeuden alalla 27 päivänä syys-
kuuta 1968 tehdyn yleissopimuksen tulkittamisesta yhteisöjen tuomioistuimessa
3 päivänä kesäkuuta 1971 tehdyn pöytäkirjan nojalla yhteisöjen tuomioistuimen
käsiteltäväksi saadakseen tässä kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevassa
asiassa

Francesco Benincasa

vastaan

Dentalkit Srl

ennakkoratkaisun edellä mainitun 27 päivänä syyskuuta 1968 tehdyn yleissopi-
muksen (EYVL 1972, L 299, s. 32), sellaisena kuin se on muutettuna Tanskan
kuningaskunnan, Irlannin sekä Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistyneen
kuningaskunnan liittymisestä 9 päivänä lokakuuta 1978 tehdyllä yleissopimuksella
(EYVL L 304, s. 1 ja muutettu teksti, s. 77), 13 artiklan ensimmäisen kappaleen,

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

14 artiklan ensimmäisen kappaleen ja 17 artiklan ensimmäisen kappaleen tulkin-
nasta,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (kuudes jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja G. F. Mancini sekä tuomarit
J. L. Murray, C. N. Kakouris (esittelevä tuomari), P. J. G. Kapteyn ja H. Ragne-
malm,

julkisasiamies: D. Ruiz-Jarabo Colomer,
kirjaaja: hallintovirkkamies L. Hewlett,

ottaen huomioon kirjalliset huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

— Benincasa, edustajanaan asianajaja Reinhard Böhner, München,

— Dentalkit Srl, edustajanaan asianajaja Alexander von Kuhlberg, München,

— Saksan hallitus, asiamiehenään liittovaltion oikeusministeriön Ministerialrat
Jörg Pirrung,

— Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehenään oikeudellisen yksikön virkamies
Pieter van Nuffel, avustajaan asianajaja Hans-Jürgen Rabe, Hampuri,

ottaen huomioon suullista käsittelyä varten laaditun kertomuksen,

kuultuaan Benincasan, edustajanaan Reinhard Böhner, ja Euroopan yhteisöjen
komission, asiamiehenään asianajaja Marco Núñez-Müller, Hampuri, 22.1.1997
pidetyssä istunnossa esittämät suulliset huomautukset,

kuultuaan julkisasiamiehen 20.2.1997 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdo-
tuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

- 1 Oberlandesgericht München on esittänyt yhteisöjen tuomioistuimelle 5.5.1995 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 9.8.1995, tuomioistuimen toimivallasta ja tuomioiden täytäntöönpanosta yksityisoikeuden alalla 27 päivänä syyskuuta 1968 tehdyn yleissopimuksen (EYVL 1972, L 299, s. 32), sellaisena kuin se on muutettuna Tanskan kuningaskunnan, Irlannin sekä Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistyneen kuningaskunnan liittymisestä 9 päivänä lokakuuta 1978 tehdyllä yleissopimuksella (EYVL L 304, s. 1 ja muutettu teksti, s. 77, jäljempänä yleissopimus), tulkinnasta yhteisöjen tuomioistuimessa 3 päivänä kesäkuuta 1971 tehdyn pöytäkirjan nojalla kolme ennakkoratkaisukysymystä tämän yleissopimuksen 13 artiklan ensimmäisen kappaleen, 14 artiklan ensimmäisen kappaleen ja 17 artiklan ensimmäisen kappaleen tulkinnasta.

- 2 Nämä kysymykset on esitetty Dentalkit Srl:n (jäljempänä Dentalkit), kotipaikka Firenze, ja Italian kansalaisen Benincasan välisessä riita-asiassa, joka koskee näiden kahden välillä tehdyn franchising-sopimuksen pätevyyttä.

- 3 Pääasian oikeudenkäyntiaineistosta ilmenee, että Dentalkit perusti vuonna 1987 Italiassa franchising-myyväläketjun, joka oli erikoistunut suuhygieniatuotteiden myymiseen. Benincasa teki vuonna 1992 Firenzessä Dentalkitin kanssa franchising-sopimuksen liikkeen avaamiseksi ja harjoittamiseksi Münchenissä. Dentalkit antoi tässä sopimuksessa Benincasalle yksinoikeuden Dentalkitin tavaramerkkiin tietyllä maantieteellisellä alueella. Dentalkit velvoittautui lisäksi toimittamaan tällä merkillä varustettuja tuotteita, antamaan tukensa eri aloilla, varmistamaan tarpeellisen koulutuksen sekä myynninedistämisen- ja mainoskampanjat sekä olemaan avaamatta liikettä alueella, jolla Benincasalla oli yksinoikeus.

4 Benincasa puolestaan sitoutui järjestämään omaan lukuunsa kauppatilat, pitämään kaupassaan ainoastaan Dentalkitin tuotteita, olemaan paljastamatta Dentalkitia koskevia tietoja tai asiakirjoja ja maksamaan sille 8 miljoonan Italian liiran suuruisen summan liikkeen avaamisen yhteydessä saamastaan kaupallis-teknisestä tuesta sekä kolmea prosenttia vuotuisesta liikevaihdosta vastaavan summan. Asianosaiset hyväksyivät Italian siviililain 1341 ja 1342 §:n nojalla erityisesti ja ylimääräisin allekirjoituksin seuraavan sopimuslausekkeen: "Firenzen tuomioistuimet ovat toimivaltaisia ratkaisemaan kaikki riidat, jotka koskevat tämän sopimuksen tulkintaa, täytäntöönpanoa tai muuta siihen liittyvää seikkaa."

5 Benincasa avasi liikkeensä, maksoi alun perin sovitun 8 miljoonan Italian liiran suuruisen summan ja teki useita ostoja, joita hän ei sitä vastoin maksanut. Tällä välin hän lopetti koko toimintansa.

6 Benincasa nosti kanteen Landgericht München I:ssä väittäen, että Saksan lainsäädännön nojalla franchising-sopimus oli kokonaan mitätön niin, että hän vaati sen purkamista. Hän väitti myös, että franchising-sopimuksen perusteella myöhemmin tehdyt myyntisopimukset olivat mitättömiä.

7 Benincasan mukaan Landgericht München I oli yleissopimuksen 5 artiklan 1 kappaleen mukaisesti toimivaltainen sen paikkakunnan tuomioistuimena, jossa sopimusvelvoite oli täytettävä. Franchising-sopimuksessa määrätty oikeuspaikkalauseke Firenzen tuomioistuinten hyväksi ei vaikuttanut poikkeavasti kantajan nostamaan mitättömyyskanteeseen, koska kanne koski Benincasan mukaan koko sopimuksen mitättömyyttä ja näin ollen myös oikeuspaikkalausekkeen mitättömyyttä. Lisäksi Benincasa väitti, että koska hän ei ollut vielä aloittanut kaupallista toimintaansa, häntä oli pidettävä yleissopimuksen 13 artiklan ensimmäisessä kappaleessa ja 14 artiklan ensimmäisessä kappaleessa tarkoitettuna kuluttajana.

8 Näiden määräysten sanamuoto kuuluu seuraavasti:

13 artikla

”Kun asia koskee jonkun sellaista tarkoitusta varten tekemää sopimusta, jota ei voi pitää hänen ammattiinsa tai elinkeinotoimintaansa liittyvänä, jäljempänä ’kuluttaja’, määräytyy tuomioistuimen toimivalta tämän jakson määräysten mukaisesti, jollei

4 artiklan ja 5 artiklan 5 kohdan määräyksistä muuta johdu, jos asia koskee:

1. irtaimen kauppaa ja hinta on suoritettava maksuerissä, tai

— —”

14 artikla

”Kuluttaja voi nostaa kanteen toista sopimuspuolta vastaan joko sen sopimusvaltion tuomioistuimissa, missä tällä on kotipaikka, tai sen sopimusvaltion tuomioistuimissa, missä kuluttajalla itsellään on kotipaikka.

— —”

9 Landgericht München I katsoi, että se ei ollut toimivaltainen, todeten, että franchising-sopimuksen oikeuspaikkalauseke oli pätevä ja että kyseisessä asiassa ei ollut kyse kuluttajan tekemästä sopimuksesta.

10 Benincasan valitettua tästä päätöksestä Oberlandesgericht Müncheniin tämä tuomioistuin lykkäsi asian käsittelyä ja esitti yhteisöjen tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:

- ”1) Onko kantajaa pidettävä Brysselin yleissopimuksen 13 artiklan ensimmäisessä kappaleessa ja 14 artiklan ensimmäisessä kappaleessa tarkoitettuna kuluttajana, kun kanne koskee kantajan tekemää sopimusta, joka ei liity kantajan parhaillaan harjoittamaan liiketoimintaan, vaan vasta myöhemmin aloitettavaan liiketoimintaan (tässä: franchising-sopimus liiketoimintaa harjoittavan itsenäisen oikeushenkilön perustamiseksi)?
- 2) Jos ensimmäiseen kysymykseen vastataan myönteisesti, sovelletaanko Brysselin yleissopimuksen 13 artiklan ensimmäistä kappaletta (irtaimen kauppa, jonka hinta on maksettava erissä) franchising-sopimukseen, jonka mukaan kantaja on velvollinen ostamaan sopimuskumppaniltaan (ilman sopimusta lainasta, joka on maksettava takaisin erissä) useana vuotena (kolmena vuotena) liikkeen perustamiseksi ja harjoittamiseksi välttämättömiä tarvikkeita, maksamaan aloitusmaksun ja maksamaan toisesta toimintavuodesta lähtien kolmen prosentin liikevaihtoa vastaavan lisenssimaksun?
- 3) Onko oikeuspaikkalausekkeessa määritetty jäsenvaltion tuomioistuin Brysselin yleissopimuksen 17 artiklan ensimmäisen kappaleen nojalla ainoa toimivaltainen tuomioistuin myös silloin, kun kanteessa vaaditaan muun muassa sellaisen sopimuksen toteamista mitättömäksi, johon sisältyy kyseinen oikeuspaikkalauseke, jonka sanamuoto on seuraava: ’Firenzen tuomioistuimet ovat toimivaltaisia ratkaisemaan kaikki riidat, jotka koskevat tämän sopimuksen tulkintaa, täytäntöönpanoa tai muuta siihen liittyvää seikkaa,’ ja tämä lauseke on erityisesti hyväksytty Italian siviilain 1341 ja 1342 §:n mukaisesti?”

Ensimmäinen kysymys

- 11 Ensimmäisellä kysymyksellään kansallinen tuomioistuin haluaa pääasiallisesti tietää, onko yleissopimuksen 13 artiklan ensimmäistä kohtaa ja 14 artiklan ensimmäistä kohtaa tulkittava niin, että kantajaa, joka on tehnyt sopimuksen ammatti-toiminnan harjoittamiseksi tulevaisuudessa, voidaan pitää kuluttajana.
- 12 Tältä osin on ensin muistutettava oikeuskäytännöllä (ks. erityisesti asia 150/77, *Bertrand*, tuomio 21.6.1978, Kok. 1978, s. 1431, 14—16 ja 19 kohta ja asia C-89/91, *Shearson Lehman Hutton*, tuomio 19.1.1993, Kok. 1993, s. I-139, 13 kohta) vahvistetusta periaatteesta, jonka mukaan yleissopimuksen yhdenmukaisen soveltamisen varmistamiseksi kaikissa sopimusvaltioissa kaikkia siinä käytettyjä käsitteitä, joilla voi olla eri sisältö sopimusvaltioiden sisäisessä oikeudessa, on tulkittava itsenäisesti, pääasiallisesti yleissopimuksen järjestelmän ja tavoitteiden mukaisesti. Tämä koskee erityisesti yleissopimuksen 13 artiklassa ja sitä seuraavissa artikloissa käytettyä käsitettä ”kuluttaja”, kun sen perusteella määritellään tuomioistuimen toimivaltaa koskevat säännöt.
- 13 Seuraavaksi on todettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan yleissopimuksen järjestelmässä on yleisenä periaatteena, että sen sopimusvaltion tuomioistuimet ovat toimivaltaisia, jonka alueella vastaajalla on kotipaikka, ja että yleissopimuksessa määrätään vain poikkeuksena tästä periaatteesta ne rajoitetut tapaukset, joissa tapauksesta riippuen vastaaja voidaan tai hänet on haastettava toisen sopimusvaltion tuomioistuimeen. Näin ollen tästä yleisperiaatteesta poikkeavia toimivaltasääntöjä ei saada tulkita niin, että mennään yleissopimuksessa tarkoitettuja oletuksia pidemmälle (em. asia *Shearson Lehman Hutton*, tuomion 14—16 kohta).
- 14 Tällainen tulkinta koskee erityisesti yleissopimuksen 14 artiklan toimivaltasääntöä, jonka nojalla kyseisen sopimuksen 13 artiklassa tarkoitettu kuluttaja voi haastaa

vastaajan sen sopimusvaltion tuomioistuimeen, jonka alueella kantajalla on kotipaikka. Lukuun ottamatta nimenomaisesti määrättyjä tapauksia näyttää olevan yleissopimuksen vastaista katsoa kantajan kotipaikan tuomioistuimen olevan toimivaltainen (ks. asia C-220/88, tuomio 11.1.1990, Kok. 1990, s. I-49, 16 ja 19 kohta ja em. asia Shearson Lehman Hutton, tuomion 17 kohta).

15 Kuluttajan käsite määritellään yleissopimuksen 13 artiklan ensimmäisessä kappaleessa henkilöksi, joka tekee sopimuksen, jota ”ei voida pitää hänen ammattiinsa tai elinkeinotoimintaansa liittyvänä”. Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan tämän määräyksen sanamuodosta ja tarkoituksesta seuraa, että kuluttajalla tarkoitetaan vain yksityistä kuluttajaa, joka ei harjoita elinkeino- tai ammattitoimintaa (em. asia Shearson Lehman Hutton, tuomion 20 ja 22 kohta).

16 Edellä esitetystä ilmenee, että henkilön määrittelemiseksi suppean tulkinnan mukaisesti kuluttajaksi on otettava huomioon tämän henkilön asema määrättyssä sopimussuhteessa sopimuksen luonteen ja tavoitteen yhteydessä eikä tämän henkilön subjektiivista tilannetta. Kuten julkisasiamies on perustellusti todennut ratkaisuehdotuksensa 38 kohdassa, henkilöä voidaan pitää tiettyjen toimien yhteydessä kuluttajana ja toisten toimien yhteydessä taloudellisena toimijana.

17 Näin ollen vain sellaisiin sopimuksiin, jotka on tehty henkilön omien yksityisten kulutustarpeiden tyydyttämiseksi, sovelletaan kuluttajaa taloudellisesti heikompana osapuolena suojaavia määräyksiä. Näillä määräyksillä tavoiteltu yksityisen oikeussubjektin suojaaminen ei ole perusteltua sellaisia sopimuksia koskevissa tapauksissa, joiden tavoitteena on ammattitoiminta, vaikka se toteutettaisiinkin vasta tulevaisuudessa, koska se, että toiminta toteutetaan tulevaisuudessa, ei muuta sitä, että se on ammattitoimintaa.

- 18 Siten on sekä kyseessä olevien määräysten sanamuodon, hengen että tavoitteen mukaista todeta, että niillä perustettu erityinen suojajärjestelmä koskee vain sellaisia sopimuksia, jotka on tehty sekä nykyisestä että tulevasta ammattitoiminnasta tai -tavoitteesta erillään ja siitä riippumatta.
- 19 Ensimmäiseen ennakkoratkaisukysymykseen on siis vastattava, että yleissopimuksen 13 artiklan ensimmäistä kappaletta ja 14 artiklan ensimmäistä kappaletta on tulkittava niin, että kantajaa, joka on tehnyt sopimuksen harjoittaakseen tulevaisuudessa ammattitoimintaa, ei voida pitää kuluttajana.

Toinen ennakkoratkaisukysymys

- 20 Ottaen huomioon ensimmäiseen kysymykseen annettu vastaus toiseen kysymykseen ei ole tarpeen vastata.

Kolmas ennakkoratkaisukysymys

- 21 Kansallinen tuomioistuin haluaa kolmannella kysymyksellään pääasiallisesti tietää, onko yleissopimuksen 17 artiklan ensimmäisen kappaleen mukaisesti pätevästi tehdyssä oikeuspaikkalausekkeessa määritetty sopimusvaltion tuomioistuin myös yksinomaisesti toimivaltainen silloin, kun kanteen tarkoituksena on erityisesti se, että sopimus, joka sisältää kyseisen lausekkeen, todetaan mitättömäksi.
- 22 Kansallinen tuomioistuin tiedustelee näin erityisesti sitä, onko yleissopimuksen sääntöjen mukaisesti pätevästi tehtyä oikeuspaikkalauseketta, joka sisältyy pääsopimukseen, tarkasteltava itsenäisesti ja erillään kaikista sopimuksen muuta pätevyyttä koskevista väitteistä.

23 Yleissopimuksen 17 artiklan ensimmäisessä kappaleessa määrätään:

”Jos asianosaiset, joista ainakin yhdellä on kotipaikka jossakin sopimusvaltiossa, ovat sopineet, että jonkin sopimusvaltion tuomioistuimen tai tuomioistuinten on ratkaistava jo syntynyt riita tai tietystä oikeussuhteesta syntyvät vastaiset riidat, ovat ainoastaan tuon valtion tuomioistuin tai tuomioistuimet toimivaltaisia ratkaisemaan asian. Sellainen sopimus on tehtävä kirjallisesti — — .”

24 Tältä osin on ensiksi tehtävä ero oikeuspaikkalausekkeen ja sen sopimuksen, johon tämä lauseke on lisätty, aineellisten määräysten välillä.

25 Oikeuspaikkalausekkeesta, joka on menettelyllinen keino, määrätään yleissopimuksen määräyksissä, joiden tavoitteena on kansainvälisen tuomioistuimen toimivaltaa koskevien yhdenmukaisten sääntöjen luominen. Sitä vastoin pääsopimuksen, johon oikeuspaikkalauseke sisältyy, määräyksiä sekä pääsopimuksen pätevyyden kiistämistä koskee niin sanottu jutun laki (*lex causae*), joka määrittellään tuomioistuinvaltion kansainvälisen yksityisoikeuden säännösten mukaisesti.

26 Seuraavaksi on todettava, että yhteisöjen tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan yleissopimuksen tavoitteena on erityisesti sopimusvaltioiden tuomioistuinten toimivaltasääntöjen yhdenmukaistaminen niin, että vältettäisiin mahdollisimman pitkälle tilanne, jossa useampi tuomioistuin olisi toimivaltainen samassa oikeussuhteessa, sekä yhteisöön sijoittautuneiden henkilöiden oikeudellisen suojelun vahvistaminen niin, että kantaja voisi helposti saada selville, minkä tuomioistuimen ratkaistavaksi hän voi asiansa saattaa, ja vastaaja voisi päätellä, mihin tuomioistuimeen hänet voidaan haastaa (asia 38/81, Effer, tuomio 4.3.1982, Kok. 1982, s. 825, 6 kohta ja asia C-125/92, Mulox IBC, tuomio 13.7.1993, Kok. 1993, s. I-4075, 11 kohta).

27 On myös tämän oikeusvarmuuden tavoitteen mukaista, että asiaa käsittelevä kansallinen tuomioistuin voi helposti tutkia oman toimivaltansa yleissopimuksen sääntöjen perusteella, ilman että sen täytyy tutkia pääasia.

- 28 Tätä huolta taata oikeusturva mahdollisuudella määrätä varmasti toimivaltainen tuomioistuin on tulkittu yleissopimuksen 17 artiklassa, jossa annetaan etusija sopimuspuolten tahdolle ja määrätään yksinomaisesta toimivallasta ottamatta huomioon mitään objektiivisesti määriteltyä liittymää riidan ja määrätyn tuomioistuimen välillä vahvistamalla tiukat muotomääräykset (ks. tältä osin asia C-106/95, MSG, tuomio 20.2.1997, Kok. 1997, s. I-911, 34 kohta).
- 29 Yleissopimuksen 17 artiklan tavoitteena on määrittää selvästi ja täsmällisesti sopimusvaltion tuomioistuin, jolla on yksinomainen toimivalta tämän artiklan tiukkojen muotomääräysten mukaisesti ilmaistun osapuolten yhteisen tahdon mukaisesti. Tällä määräyksellä tavoiteltu oikeusturva voisi helposti vaarantua, jos jollekin sopimuspuolelle annettaisiin mahdollisuus tehdä tyhjäksi tämä yleissopimuksen sääntö vain väittämällä, että koko sopimus on mitätön sovellettavan aineellisen oikeuden säännöksiin perustuvien syiden vuoksi.
- 30 Tämä päätelmä on yhdenmukainen paitsi yhteisöjen tuomioistuimen edellä mainitussa asiassa Effer antaman tuomion kanssa, jossa yhteisöjen tuomioistuin totesi, että kantaja voi saattaa asian vireille yleissopimuksen 5 artiklan 1 kappaleessa määrättyssä sen valtion tuomioistuimessa, jossa sopimus pannaan täytäntöön, vaikka asianosaisten välillä onkin vireillä riita sopimuksen tekotavasta, myös asiassa 73/77, Sanders, 14.12.1977 annetussa tuomiossa (Kok. 1977, s. 2383, 15 kohta) tehdyn päätelmän kanssa; tässä tuomiossa yhteisöjen tuomioistuin katsoi, että yleissopimuksen 16 artiklan 1 kappaleen puitteissa kerrostalojen vuokrasopimuksia koskeissa asioissa sen valtion, jossa kerrostalo sijaitsee, tuomioistuimella on toimivalta vaikka riidan kohde koskisikin vuokrasopimuksen olemassaoloa.
- 31 On lisättävä, että yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan oikeuspaikkalausekkeen tulkinta sen soveltamisalaan kuuluvien riitojen ratkaisemiseksi on sen kansallisen tuomioistuimen tehtävä, jossa oikeuspaikkalausekkeeseen vedotaan (asia C-214/89, Powell Duffryn, tuomio 10.3.1992, Kok. 1992, s. I-1745, 37 kohta). Nyt käsiteltävänä olevassa asiassa on siis kansallisen tuomioistuimen tehtävänä päättää, tarkoittaako lauseke, johon tuomioistuimessa vedotaan ja joka liittyy sopimuksen tulkintaan, täytäntöönpanoa tai ”muuta seikkoja” koskevaan ”koko riita-asiaan”, myös tämän sopimuksen pätevyuden kiistämistä kokonaan.

32 Kolmanteen ennakkoratkaisukysymykseen on siis vastattava, että yleissopimuksen 17 artiklan ensimmäisen kappaleen mukaisesti pätevästi tehdyssä oikeuspaikkalausekkeessa määritetty sopimusvaltion tuomioistuin on myös yksinomaan toimivaltainen silloin, kun kanteen tarkoituksena on, että kyseisen lausekkeen sisältävä sopimus todetaan mitättömäksi.

Oikeudenkäyntikulut

33 Yhteisöjen tuomioistuimelle huomautuksensa esittäneille Saksan hallitukselle ja Euroopan yhteisöjen komissiolle aiheutuneita oikeudenkäyntikuluja ei voida määrätä korvattaviksi. Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely yhteisöjen tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (kuudes jaosto)

on ratkaissut Oberlandesgericht Münchenin 5.5.1995 tekemällään päätöksellä esittämät kysymykset seuraavasti:

- 1) Tuomioistuimen toimivaltaa sekä tuomioiden täytäntöönpanoa yksityisoikeuden alalla koskevan 27 päivänä syyskuuta 1968 tehdyn yleissopimuksen, sellaisena kuin se on muutettuna Tanskan kuningaskunnan, Irlannin sekä Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistyneen kuningaskunnan liittymisestä 9 päivänä lokakuuta 1978 tehdyllä yleissopimuksella, 13 artiklan ensimmäistä kappaletta ja 14 artiklan ensimmäistä kappaletta on tulkittava niin, että kantajaa, joka on tehnyt sopimuksen harjoittaakseen ammattitoimintaa tulevaisuudessa, ei voida pitää kuluttajana.

- 2) 27 päivänä syyskuuta 1968 tehdyn yleissopimuksen 17 artiklan ensimmäisen kappaleen mukaisesti pätevästi tehdyssä oikeuspaikkalausekkeessa määritelty sopimusvaltion tuomioistuin on myös yksinomaisesti toimivaltainen silloin, kun kanteen tarkoituksena on, että kyseisen lausekkeen sisältävä sopimus todetaan mitättömäksi.

Mancini

Murray

Kakouris

Kapteyn

Ragnemalm

Julistettiin Luxemburgissa 3 päivänä heinäkuuta 1997.

R. Grass

G. F. Mancini

kirjaaja

kuudennen jaoston puheenjohtaja